

[Statsministeren.]

hovedorganisationer henviste disse til at få deres forhold afgjort ved det centrale løn-nævn, en ordning, parterne tog til efterretning. Der er altså tale om, at en konkret konfliktsituation af den norske lovgivningsmagt helt ekstraordinært er blevet henvist til afgørelse ved tvungen voldgift, og dette er kun sket med store principielle betænkeligheder og kun som en engangsforanstaltning.

Det er imidlertid især den danske udvikling, der gør, at tidspunktet for det ærede medlems forslag eller tanke må forekomme dårligt valgt. Som jeg nævnte før, har handlingsudvalgene for de to hovedorganisationer i Danmark for nylig udarbejdet forslag til nye forhandlingsregler. Dette forslag må ses som et udtryk for parternes vilje til at løse overenskomstsituationen, til at løse den inden for forsvarlige samfundsøkonomiske rammer og i samklang med, hvad andre samfundsgrupper opnår eller vil opnå. Hvis man midt i dette positive og, som det synes, lovende forhandlingsarbejde begynder at nedsætte uvildige nævn eller andre permanente instrumenter for tvungne voldgiftsforhandlinger, undergraver man forhandlingsarbejdet ved de nu foregående forhandlinger og de senere egentlige lønforhandlinger. Forholdet ville jo blive det, at ingen af parterne ville vove at gøre indrømmelser, fordi de ville frygte, at sådanne indrømmelser skulle komme dem til skade ved en eventuel senere voldgiftsafgørelse. Parterne ville derfor snarere låse sig fast end forhandle videre.

Det er regeringens opfattelse, at der med de forhandlingsregler, som nu er ved at blive tilvejebragt, er skabt en mulighed for et positivt resultat af de kommende overenskomstforhandlinger på samfundsmæssig basis. Disse muligheder skal vi ikke forringe ved utidige beslutninger her i det høje folketing.

Poul Sørensen: Jeg kan kun beklage, at statsministeren ikke har forstået hensigten med mit spørgsmål. Jeg har overhovedet ikke beskæftiget mig med voldgiftstanken i forbindelse med arbejdsmarkedets parter. Det har jeg ladet ligge. Det er rigtigt, som den højtærede statsminister siger, at der er forhandlinger mellem de to parter om for-

handlingsregler, og det har jeg også ment at ville respektere, og den diskussion, der står og har stået omkring problemerne voldgift i forbindelse med arbejdsmarkedets parter, lader jeg ganske ude af betragtning i denne sag.

Men for ikke at komme i en lignende situation som den, den højtærede statsminister bragte os i sidste gang, hvor han som bekendt med et flot greb dikterede folketinget, at inden for 24 timer skulle man have forhandlet om og behandlet disse meget vidtgående lønproblemer, spørger jeg, om den højtærede statsminister i tilfælde, hvor arbejdsmarkedets parter selv har givet op og regeringen indanker sagen for folketinget — altså først på det tidspunkt — vil medvirke til, at undersøgelserne og overvejelserne i folketinget kan foregå på den måde, at man har et sagkyndigt udvalg ved sin side, hvortil sager af så omfattende lønmæssig karakter kan henvises. Det har intet med de frie forhandlinger mellem parterne at gøre. De må forhandle, og jeg håber ligesom statsministeren, at de må kunne blive enige; men det er folketinget som sådant, jeg anmoder om at man garderer. Jeg deltog personlig i forhandlingerne i det da nedsatte 17 mands udvalg og kan sige, at bortset fra én repræsentant i folketingsudvalget var der ingen, der havde tilstrækkelig indsigt og viden om de spørgsmål, der blev behandlet og skulle afsluttes i løbet af 24 timer. Vi er for dårligt udrustet.

Jeg spørger igen: vil den højtærede statsminister bidrage til, at folketinget bliver udrustet således, at en sagkyndig bistand i form af et udvalg — kald det, hvad man vil — er til rådighed, når lignende situationer atter indtræder?

Statsministeren (J. O. Krag): Jeg er ked af, at det trods mange ganges omhyggelig gennemlæsning af det ærede medlems spørgsmål og til trods for, at jeg omhyggeligt har lyttet til hvert ord, det ærede medlem har sagt, da han motiverede det her, dog ikke er lykkedes mig at forstå meningen med det. Jeg kan ikke se andet, end at hvis man skal tage skridt til at nedsætte et uvildigt nævn, som efter folketingsbeslutning kan træde til, hvis arbejdsmarkedets overenskomstforhandlinger ender uden resultat, må dette uvildige nævn være et voldgiftsnævn. Hvad